

OSMAN ÇAKMAKÇI İLE SÖYLEŞİ

SÖYLEŞEN: MEHMET DAVUT ÖZDAL

Türkiye'nin tek, dişsiz şairi Osman Çakmakçı'yla bir radyo kaydı gerçekleştirdik. Bir yılı aşkın bir süredir yapıyorum bu kayıtları. Bu, en uzununu oldu. Hayatının 40 yılını şiire harcamış, dergiler çıkarmış, gözü kara, dökülen dişlerini yaptırmak için vereceği parayı kitaba ve içkiye yatırmış, bağımsız, bu ilginç, yaşadığımız çağla pek alakası kalmayan Romantik fikirlerle dolu inatçı adamın söylediklerinin sadece ses kaydı olarak kalmasına gönlüm

İlk şiirimi 15 yaşında yazdım

el vermedi. Osman, konuşurken kendisiyle birlikte sizi de yükseltiyor, bir heyecan oluşturuyor. kendini bir kumarbaz olarak görüyor o da benim gibi. O da proje üretmeden yapamıyor. Çok içiyordu eskiden, neyse ki azalttı bayağı. Zaten beni en çok şaşırtan şeylerden biri, bu kadar çok içen birinin nasıl bu kadar şey yapabildiği. Günde 30 bira içerek Kafka, Joyce, Jack London

vs kitapları çevirebilen dünya üzerinde başka bir adam yoktur herhalde. Bunlar Osman Çakmakçı olmanın sırları olsa gerek hahaha. Bu kaydı kağıda dökme işi de bana kaldı tabii ki. Bazen düşünüyorum, bu millet benim hakkımı nasıl ödeyecek hahaha. Tabii kayıтта buraya almadığım şeyler de var. isteyenler SoundClouddan tamamını dinleyebilir. Riyakarca bir dönemin içerisindeyiz, sosyal medyaya bakınca insanların şiire yatıp kalktığını düşünebilirsiniz, bunun böyle olmadığını yaşayarak görüyoruz ama riyakarlar için kılını oynatacak tıynetle biri değilim zaten ben de. Hiçbir şeyi onlar için yapmıyorum.

M: şiire başlayalı kaç sene oldu?

OS: ben ilk şiirimi 15 yaşında yazdım. Babam sanatkar ruhlu bir insandı. Şiir okurdu. O bana 2-3 yaşlarımdayken Orhan Veli, Cahit Sıtkı, Yahya Kemal, Ziya Osman ne bileyim Cahit Külebi.. onları hep okurdu. Oradan ben nasıl böyle acayip bir şey olabilir, şiir bana çok güzel ve olağanüstü gelmişti. Ama tabii 15 yaşına kadar şiir yazmaya cesaret edemedim. Denemedim

bile. Başka şeyler yapıyordum. 11-12 yaşlarında cinayet romanı gibi bir şeyler yazmıştım. Bir arkadaşım vardı onun babası hastanede amelelik yapıyordu, solcuydu işçi partili, fakat hep babasıyla gurur duyardı çünkü babası tek başına bütün bir aileye bakıyordu filan zaten darüşşafaka-gittiğimiz okul- çok yoksulları alıyordu. (arkadaşım) babasının yazdığı bir şiiri okurdu bana sürekli, o şiir bana çok güzel geliyordu. Daha sonra ben bir şiir yazdım. Şiirin ismi hayattı. Çok karamsar bir şiirdi, hayatın anlamını sorgulayan, anlamsızlıktan yakınan, ölümlü biten karamsar bir şiirdi. İlk şiirim odur.

M:bu nerde yayınlandı, bir yerde yayınlandı mı?

Os: o yayınlanmadı.

M: ilk yayınladığın şiir ne zaman oldu peki?

Os: zaten şiir yazmaya başlamadan önce şiirle ilgili bir bilgim vardı. Ben şiire bir heves olarak başlamadım. Yani kararlıydım şiire devam etmeye. Onun için dönemin edebiyat dergilerini 15 yaşımdan itibaren takip etmeye başladım. Yazko'nun ilk zamanlarını hatırlıyorum, yazko edebiyatın ilk aldığım zamanlarını hatırlıyorum, 1980'in aralık ayı olması lazım, darbeden sonra

çıkan ilk edebiyat dergisiydi. O yazko edebiyat bana nefes aldırdı, o dönemin kasvetli ortamında bana iyimser bir ruh hali verdi , orayı takip ettim sonra gösteri falan çıktı, onları takip ettim, o zamanlar bizim büyük şairlerimiz hayattaydı yani bir Oktay Rıfat'ın, bir edip cansever'in, bir Turgut uyar'ın yeni bir şiirini dergilerden okuyabiliyordu insan, bu da tabii çok eğitici, öğretici ve cesaret verici bir şey yaratıyordu insanın önünde, yani biz kendimizi onlara göre ölçüp biçiyorduk, onları kendimize hiza alıyorduk, öyle şiirler, o güzellikte şiirler yazmaya çalışıyorduk

M:ilk şiirin nerede yayınlandı abi?

Os:ilk şiirim... 82 yılında, o zaman lise ikideydim, mesela kulüp başkanları hep son sınıflardan olurdu, ağabeylerden olurdu yani, ilk defa lise 2'lerden bir çocuk edebiyat kulübü başkanlığına seçildi, abiler de beni seçti, ben çok meraklıydım edebiyata. Duvar gastemiz vardı orada yazılar yayınlıyordum, şiir yayınlıyordum, bir gün müdürümüze biz koskoca darüşşafaka'yız bir basılı bir şey çıkaralım dedim, o da kabul etti, ben o şekilde dergi çıkarmaya da başlamış oldum

M:Boğaziçi'nde öğrenciliği neden bıraktın?

OS:yoksuldum ben. Annemler falan bana para veremiyordu. Okula gidemiyordum, gittiğim zaman derslere girmiyordum, o zaman hep şiir vardı kafamda. Biz tabii yoksul çocuğuyuz ya, annemiz babamız bizden başarılı olmamızı istedi, çocukluğumda kendi hayatımı yaşamaktan daha çok özellikle annemin benden yaşamamı istediği hayatı yaşadım ama tabii bu 15 yaşımdan sonra altüst oldu çünkü karşıma şiir çıktı ve annemin benden olan beklentilerini tamamen reddettim yani onun dışında şeyler yapmaya

belki dünyada parası olmadığı halde benim kadar dergi çıkarmak başka kimseye nasip olmamıştır

başladım, zaten annem diyor ki 15-16 yaşından sonra delirdin yani normal bir insan olmadın diyor. Ben zaten darüşşafa'da okudum, biz yoksul çocuklarıydık, geleneksel ailelerden geliyorduk ve başarılı olmak benim annem için, çevrem için Boğaziçi üniversitesinde okumaktı,bize de fazla yol göstermediler, ben de boğaziçi'nde psikoloji bölümüne girdim. Ama büyük bir kültür şoku yaşadım, düşünsenize

benim sınıfımda neşe erberk var yani Avrupa güzeli ,işte limuzinlerle rollsroyce'larla gelen insanlar var zaten öyle bir sınıf farkı vardı boğaziçi'nde yani zenginlerin gittiği sosyete kantini vardı, yoksulların gittiği orta kantin vardı, biz orta kantine giderdik tabii, benim hiç param olmazdı, ben, tabii çok acı şeyler bunlar,birisi gelsin de bana çay ısmarlasın çay içeyim diye beklerdim, çoğu zaman yemek yiyemediğim zamanlar olurdu,kitap alamazdım zaten aldığım parayı da, o zaman bana burs veriyordu, tev'di galiba,, oradan aldığım parayı kitaplara yatırıyordum zaten, aslında hiçbir zaman şiirin dışında bir hayatım olmadı, hiçbir şeye önem vermedim, üniversiteye de önem vermedim,boğaziçi'nin olduğu yerlerde Rumeli hisarüstü'nde, biz deniz kenarında içerdik. Düşün o zaman Seyhan(erözçelik) orada okuyordu, tanışmadım seyhan'la ben söyleyim böyleyim sen Seyhansın seni tanıyorum demedim, Nilgün marmara'yı da görüyordum,tanıyordum onları edebiyat camia'sından ama hiçbir zaman onların yanına gitmedim ama yıllar sonra benim ilk kitabım yayınlandıktan sonra seyhanla tanıştık tabii, Seyhan da benim şiirimi sevdi, ben zaten onun şiirini severdim onda sahici bir

yapaylık, yani sahici bir yapaylık ne demekse, şöyle açıklayayım ,hakikaten o hissederek yapaydı, yani gerçekten yapıntı bir adamdı, şiirlerinde de zaten dizelerden altın yaratmak isteyen simyacılar gibidir, o simyacı bir şairdir, en güzel dizelerden altın yaratmaya çalışıyor anlatabiliyor muyum, böyle de bir olmayacak bir şiirin peşine gitti Seyhan bence, o yıllar aslında şimdiki yıllardan daha gerçek yıllardı, hayat daha gerçektir, zaman daha hakikiydi ve yapılan işler de daha ihtiyaçtan kaynaklanan işlerdi yani her bir derginin mutlaka bir çıkma sebebi vardı bir şeyler söylüyorlardı onun için ben şanslıydım aslında 80 sonrası özellikle 90larda bu böyle oldu

M: peki sonradan pişman oldun mu keşke bitirseydim..

Os: hayır pişman olmadım. Ben aslında başarılı bir başarısızım (gülüşmeler). Şiir bir kumardır, sonunda kazanıp kazanmayacağını da bilmezsin. Bu kumarda kendi varlığını ortaya atarsın, yani rest çekersin, kartların iyi mi karıldı kötü mü karıldı da bilemezsin, aslında bir tür blöf yapıyorsun yani. Ben bu blöfü iyi yaptığımı düşünüyorum yani başarılı olduğumu düşünüyorum, şiirde istediğim şeyleri aşağı yukarı yaptım. Şair oldum ama

Şiir bir kumardır. Bu kumarda kendi varlığını ortaya atarsın.

---

mutlu oldum mu, param var mı.. yok. Ama bunların hiç birini de önemsememiştım zaten. Şiirden bir ikbal olmaz ama şunu zannediyordum ben, şair olunca kitaplarım yayımlanınca mutlu bir adam olacağımı zannediyordum yani hayatımın daha güzel olacağını falan, orda yanılmışım **insan şair olarak kabul edilince mutlu olmuyormuş**, öyle bir şey yokmuş yani

M: yakın zamanda kitabın çıkacak

Os: evet, kriz zamanına denk geldi ama ben bir yandan da ironik yaklaşıyorum olaya çünkü kriz zamanında yeni imkanlar doğar, belki benim şiir kitabım yayınlanınca kriz biter (gülüşmeler) belki de bu krizin tesadüfi bir sonucu olarak kabul edilir şiirlerim, onun için bundan da kendime bir pay çıkarıyorum tabii..

M: abi baştan beri dergi çıkarıyorsun en başından beri..

Os: evet. Darüşşafaka'yla başladı sonra 89 yılında.. benim hiçbir zaman param olmadı bak, ben hep parasız çıkardım yani belki dünyada parası olmadığı halde

benim kadar dergi çıkarmak başka kimseye nasip olmamıştır (gülüyor),89 yılında bir arkadaşım ,darüşşafaka dergisinde o da vardı, o Gülten akını severdi,daha biraz sol tandanslı, mesela fethi naciyi severdi ben hiç sevmezdim onları , o iş bankasında çalışmaya başladı, İstanbul üniversitesi işletme bölümünü bitirmişti,düzgün bir adam olduğu için okulu bitirir bitirmez hemen iş bankasında işe girdi,o para kazanıyordu, ben ona anlattım bir dergi çıkaralım dedim, o parayı verdi, ben dergiyi çıkardım tabii onu derginin sahibi yaptım falan çünkü parayı vereni biraz hoşnut etmek de gerekir tamam mı, ama o iyiydi yani her türlü şeyini karşıladı, 4 sayı çıktı, ismi yer yüzü düşleriydi şimdi çok naif görünüyor belki ama o dönemde bir şey ifade ediyordu bu isim, çünkü ilk önce şöyle bir şey, yeryüzüne ait, yeryüzüne dair düşler, ben bunlara inanıyordum o zaman yazdığım yazılara bakıyorum şimdi, gerçekliğin insanın kurgusu bir şey olduğuna inanıyorum yani gerçeklik kurgusal bir şeydir, insan gerçekliği nasıl görüyorsa bilinçli veya bilinçsiz gerçek ona o şekilde yansır. Yani böyle bakılınca biraz idealist felsefeye inanıyormuşum gibi görünüyor ama aslında burada bu özgürleştirici bir şey çünkü istersek gerçekliği değiştirebiliriz çünkü

ona bakışımızı değiştirirsek gerçek değişir, ben buna inandım her zaman, o yüzden yeryüzü düşleri.. bir de ben hiç bir şeyi tesadüfen yapmadım. Yani tesadüfi bir isim değildir yer yüzü düşleri. Sonra biliyorsun göçebeyi çıkardık, o da tesadüfi değildi. Göçebe 7 sayı çıktı. Göçebeyi mesela ben daha çıkarırken , ona da arkadaşları ben zorladım filan, tarihe kalacak bir dergi olduğunu biliyordum, önemli bir dergi olacağını ama benden başka kimse bilmiyordu

insan gerçekliği nasıl görüyorsa bilinçli veya bilinçsiz gerçek ona o şekilde yansır

M:kimler vardı göçebede

Os:göçebeyi hasan oztoprak finanse ediyordu. Biz,ben ,hasan, irfan yıldız, Birhan keskin , idris özyol beraber çıkarıyorduk. Onun da çıkması şöyle oldu, ben yer yüzü düşlerini çıkarırken Adnan özer okumuş dergiyi merak etmiş, o zaman ortak bir arkadaşımız vardı adnan'la , irfan çiftçi , irfan, adnan'ı tanyordu, Adnan irfan'a dergiden bahsetmiş irfan, demiş ki ben onu tanyorum gelsin tanışmak istiyorum falan

o şekilde gittim. ben yani, ben şuna inanıyorum edebiyat dünyasında, özellikle şiirde kimse kimseye el veremez, herkes kendisi gelir ve bir şey yapar şimdi mesela özellikle taşrada, genç yetenezsiz şairler işte bir iktidar olduğunu vehmediyorlar, el vermediler bize diyorlar. Şiirde kimse kimseye el vermez, senin bir elin varsa vardır yoksa yoktur, kimse seni alıp bir yerden bir yere götüremez, sen gidersin her zaman bende bu inanç ve bu bilinç vardı, onun için ben dergi çıkardım, kimseden

M: göçebeden sonra..

Os: göçebeden sonra 12 sene dergi çıkarmadım zaten özel hayatım da çok kötüydü o dönem. 2010 yılında haşhaşi diye bir dergi çıkardım, hatta kızım 12 yaşında falandı ilk bu dergiyi düşünmeye başladığım zamanlarda, 2007-2006 yılları falandı, evde haşhaşi diye bağıryordum, kızım da yerlere yatıyordu gülmekten (gülüşmeler), ondan sonra bu haşhaşi lafım nerden geliyor onu anlatayım, esasında tabii şey değil assasinler yani suikastçi olan haşhaşileri

Yahya kemal'in dergahtaki mantalitesi türk şiirine hakim oldu

el istemedim ya da şu şiirimi yayınlayın demedim kimseye çünkü **ben şairlere yazmadım ,ben okuyuculara ,insanlara ve dünyaya yazdım** onun bir karşılığı varsa vardır yoksa zaten yoktur zaten, bu böyle olmazsa, önceden planlanan bir şey olursa başarı olmaz sen ya çağının bir ürünüdür ve samimi bir şekilde dünyayı anlamlandırıyor, anlamlandırmaya çalışıyorsunuz ya da değilsindir yani bunun ortası yok. Yani şöyle değil, dünya böyle oldu o zaman ben şöyle bir şiir yazayım böyle bir şey yok

kastetmiyorum ben orda, şeyi öğrenmiştim dergah çıktığı zaman, Ahmet haşim'le, Yahya kemal dergiye isim düşünüyorlarmış. Yahya kemal dergah ismini düşünmüş, Ahmet Haşim de haşhaş ismini düşünmüş, bu iki başlık bile onların şiirleri hakkında büyük bir fikir veriyor ,yani dergah ancak Yahya kemal'in önerebileceği bir isim haşhaş ise ancak Ahmet haşim'in önerebileceği bir isim ve ben biliyorsun daha sonra mahfilde kazıcılar ve toplayıcılar diye bir yazı yazmıştım, Yahya kemal'in dergahtaki mantalitesi türk şiirine

hakim oldu, peki haşhaş hakim
olabilir miydi, olamazdı olabilseydi
olurdu zaten, türk şiiri Yahya
kemal çizgisinde ilerledi, hala da
öyledir yani nedir o, geometrik şiir,
apolloncu şiir, güzel şiir, estetik
şiir halbuki haşimde şey vardır
bozgunculuk, beklenmediklik,
derinlik, hastalıklı bir şey vardır

M: sen haşimden tarafsın..

Os: ben haşimden yanayım tabii.
Hem ruhen hem teorik olarak

M: şiiri sanat olarak görmüyorsun...

Os: şiiri bir sanat olarak
görmüyorum tabii. Yani güzel
sanatların bir dalı olarak şiir diye
bir şeyi kabul etmem mümkün
değil, şiir bir ifade biçimidir, yani
ben 91de kitabım çıkınca edebiyat
dünyasında ilgi görmüştüm,
birkaç yerde konuşmaya falan
çağırılmışlardı, kitap fuarında bir
söyleşi yapıldı, orda bir okur sordu
bana niye şiir yazıyorsun diye,
ben de şöyle cevap vermiştim,
yıllar sonra tekrar karşılaştık o
okurla abi unutamadım o verdiği
cevabı dedi ne güzel bir cevap...
şöyle dedim, jest olsun diye şiir
yazıyorum, neden.. varlığımın
bir göstergesidir şiir yazmam,
bir ifadedir, bıraktığım bir izdir,
seslendiğim bir sestir, bir şeydir
yani sanattan önce bir şeydir şiir,
bir konuşma arzusudur, taleptir,
birden fazla olmaya çalışmaktır..
budur şiir

tek başına yazıp dergilerde yayınlamak, bana aristokratça bir tavır gibi geliyor

M: şimdi duygu çağından
bahsedelim. O kaç sayı sürdü?

Os: 3 sayı sürdü. Zaten benim en
uzun süren dergim göçebe 7 sayı
sürdü, diğerleri hep 3 sayıda kaldı.

M: neden böyle oldu?

Os: haşhaşi'yi çıkarırken, cidden
bin tane satıyordu dergi fakat ben
o dergiyi bastırabilmek için, benim
psikiyatrist bir arkadaşım var,
Osman dedi sana dergi çıkarmak
iyi gelir, sana para vereyim sen
dergi çıkar, tamam olur dedim
ben de, bana 1500 lira para verdi,
o zaman için iyi paraydı, 2010
yılında, ben de olur dedim, o
parayı verdi dergiyi çıkardım 800
liraya falan, 1200 tane bastık,
dağıttım ben dergi bin tane sattı
ama ben mesela diyelim Kadıköy
mefisto 100 tane satmış değil mi,
o zaman penguen kitabevi vardı,
orda da 100 tane sattı karşılıklı
yerler olmasına rağmen, ben o
yüzer derginin parasını alıp içmeye
gidiyordum yani dergi satıyordu
fakat ben parasını harcıyordum,
harcadığım için de yeni sayı için
para kalmıyordu. O arkadaş beni

3 sayı destekledi, bana her sayıda 1500 lira para verdi ama tabi hepsini harcadığım için 4.sayı çıkaracak para kalmadı

M: 4.de vermedi mi para..

Os: ya isteyemedim artık yani.

M: abi duygu çağı, patos.. dergicilik devam ediyor. Yetmiyor mu abi, artık yeter değil mi, çıkan dergilerden birine göndersen basarlar halbuki seni..

Os:ama ben ne bileyim Oktay Rıfat gibi ya da Orhan pamuk gibi bir köşeye yazan ... ben militanca şeyler istiyorum, benim bir görüşüm var, müdahale etmek istiyorum hayata, bir de tuhaf bir yanım var başkalarını da kışkırtmak istiyorum, yani dergi çıkarırken yanıma kattığım insanları kışkırtıyorum ben, onlar da benimle birlikte bir dünyanın içine giriyorlar, bir topluluk oluşuyor . o topluluğun psikolojisi içinde yaşamak beni dünyanın sıkıcılığından koruyor. Bir heyecan, bir eylem halinde olmak.. tek başına yazıp dergilerde yayınlamak, bana aristokratça bir tavır gibi geliyor ben böyle mücadele etmek istiyorum anlatabiliyor muyum.

M:ama tabii bu senin kendi bakış açın yoksa hayatı boyunca hiç dergi çıkarmadan yazanlar da var..

Os: ben onları anlamıyorum işte. Sen de mesela çok dergi çıkarıyorsun..

M: evet (gülüşmeler). Abi şiir dışında eleştiriler de yazıyorsun dikkat çekici ayrımların var, sentetik şiir, organik şiir vs gibi..

Os: şimdi şunu söyleyeyim, aslında şiir üzerine düşünmek, teorik düşünmek, şiire zarar verebilir çünkü belli bir noktadan sonra düşüncelerinize göre yazmaya başlayabilirsiniz. ben de öyle olmadı, sebebini söyleyeyim, belki çok iddialı olacak, ben ancak şiir yollu ulaşılan düşünceleri yazdım, yani onlar şiirin dışında şeyler değil, yazdığım şiirin sonucu şiirin beni götürdüğü yerdeki düşünceler onlar, yani düşünceden yola çıkan düşünceler değil,şiirden yola çıkan düşünceler, ondan dolayı bana pek bir kötü etki yapmadı eleştiri yazmak

M:bir takım kişilerin sana cephe almasına neden olmuş olabilir. Ne yaparsan yap sana karşı çıkanlar oluyor zaten de, eleştiri yazmak bu riski daha da artırıyor...

Os:benim en çok üzüldüğüm şeylerden biri, biliyorsun ben 80 şiirinin tasfiyesi diye bir yazı yazmıştım 2005 yılında, tabii 80 kuşağı şairleri bir tür çete oldukları için korkunç tepki gösterdiler, ben Tuğrul eryılmazın o yazıyı bilerek

yayınladığına da inanmıyorum, okumamıştır, okusa yayınlamazdı (gülüşmeler), yayınlandıktan sonra onu 350-400 kişi aramış, niye bu yazıyı yayınladın bilmem ne, hatta Adnan bana dedi ki, seni kullanıyorlar, işte seni kullanarak dikkat çekiyorlar falan.. böyle bir şey yok, bunu ancak komplo teorileri yazarlar düşünebilir, o yazı tesadüfen yayımlandı, ben tesadüfen yazmadım tabii ki de, editör okusaydı o yazıyı yayınlamazdı, yayımlandı, ondan sonra bir sürü olay çıkardılar, varlık dergisi özel sayı yaptı, orada cevaplar verdiler, şunu söylemek istiyorum, o yazı da benim şiirimizin uzantısında yazdığım bir yazıydı, dolayısıyla ne yaptığımı biliyordum yani. Birisi yazmış mesela yakınlarda bir dergide, kimdi o ya he Ümit güçlü diye bir genç şair var, “90 lar 80leri reddederek kendini var etti” ... böyle bir şey yok, benden başka kimse 80lere bir yazı yazmadı ki ama şunu iddia ediyorum, eğer 80lerin havası söndüyse, o yazının çok büyük etkisi olmuştur. Yani inandığınız bir şeyi yazarsanız ve o tesadüfi değilse, yeterince donanımınız varsa, hiçbir şekilde inandığınız şeyi yazmaktan vazgeçmeyin ama yeter ki bunun arkasını doldurun, yani bunu savunabilecek durumda olun, yoksa yeterince bilmediğiniz bir

şiir bir insanın kolunu sıktığımızda orada oluşan izdir, kırmızılıktır yani şiiri şiir yapan şey.

konu hakkında sakın yazmayın.

M:zaten belli oluyor abi bilip bilmediği, yazıdan hiç bir şey anlamıyoruz

Os: (gülüyor) şunu söyleyeyim ben sana, eğer gerçekten biliyorsanız yazdığınız konuyu, onu anlaşılabilir şekilde anlatabilirsiniz

M:sayfalarca yazıyor adam..

Os:ama bilmiyor ki bir fikri yok.. öyle yazıyor ama gerçekten biliyorsa ne demek istediğini...

M:bari kısa yaz da okuyabilelim. (gülüşmeler)

Os:o okunmak için yazmıyor, bir prestij elde etmek için.. işte 20 tane dipnot koyuyor fukodan bilmem neden ordan buradan

M:son olarak...

Os: özellikle dergi isimlerine bakınca benim şiir serüvenim de ortaya çıkıyor. Birincisi yer yüzü düşleri, bu gençliğin

verdiği atılganlıkla, iyimser bir isim, önce hayalim: dünyayı değiştirebiliriz! Bu gençlik düşüncesi olabilir, o zamanlar kendimi iyi hissediyordum, haklı hissediyordum, çok kuvvetli hissediyordum, mutluydum içmeme rağmen, çok içiyordum ama bir şey olmuyordu bana, daha sonra göçebeyi çıkardık ,göçebe şiir içi bir reflekstir yani şiirin akışında bir durak noktasıdır göçebe, orda daha çok, yaşamdan da kaynaklansa görüşlerimiz, şiir dergisiydi göçebe, şiire müdahale eden bir şeydi yani, hayata dolaylı yoldan söylüyordu, belki de bu yüzden çok başarılı oldu çünkü ben daha sonra haşhaşi diye bir dergi çıkardım biliyorsun, haşhaşi tamamen bir isyandır, adından belli, kendimi dökmek, dışa vurmak, haykırmak istediğim bir dönem, tabii insanlara kızgın olduğum bir dönem, daha sonra duygu çağını çıkardım, duygu çağı.. İngilizcesi daha güzel:age of sensetion.. daha güzel geliyor kulağa. Dünyada ben duygunun kalmadığına inanıyorum çünkü dünya zihinselleşiyor,karamsarlaşıyor, ve unutuyoruz, becerimizi ,canlılığı kolumuzu sıktığımızda orada oluşan kırmızılığı falan unutuyoruz ama halbuki şiir bir insanın kolunu sıktığımızda orada oluşan izdir, kırmızılıktır yani şiiri

şiir yapan şey.Tabii duygu çağına ben çok güvenmiştim, orada çok güzel yazılar yazdım ama parayı veren düdüğü çalar tabii, ortak yola çıktığımız arkadaş kendini çok önemsemi, edebiyatta bir yer edinmeye çalıştı kendini bilmeden, ondan ayrıldım tabii ondan sonra pathos.. pathos da biliyorsun marazi duygu demektir yani bütün patetikler ..patetizm patoloji bunlar pathos kelimesinden türemiştir. ben yine burada da duygu çağının devamı niteliğinde bir şey yaptım.

M:sen bizi de öyle görüyorsun..

Osman:sizi de öyle görüyorum tabii

M: Hasta...

Os:tabii hastayız biz. Yani şöyle diyeyim anormal. Normun dışında yer alan, anormal demek hasta demek değildir, normların alışlageldik şeylerin dışında kalanlara anormal derler, normal olmayan yani

M:evet, buradan yazı yazarlara söylüyoruz bilmediğimiz şeyleri yazmayın, hiçbir şey anlamıyoruz, anlaşılıyor, bilmediğin için bir şey de anlaşılıyor, yani uzun yazman bir şeyi değiştirmiyor

Os: evet. Tamamen öyle.

M: Osman abi güzel bir program oldu

Os: teŝekkür ederim. Umarım istediđiniz gibi olmuştur Davut bey (gölüyor)

M: Sen de kolay, birden yükseliyorsun benim gibi..

Os:ben heyecanlanarak kendi kendini hasta eden bir adamım, hasta oluyorum yani kendi heyecanımdan (gölüşmeler)

M: bence güzel oldu. Başka eklemek istediğin bir şey var mı?

Os: sizleri seviyorum. Seni seviyorum. Ömer ŝişman'ı seviyorum. Liman Mehmetcihat'ı seviyorum. Sevdiđim birkaç genç şair var. Ama siz azınlıktasınız, zaten hep öyle olmuştur. İyi şiir ve şair az olmuştur. Size yolunuzda başarılar diliyorum.

M: teŝekkürler abi sağ ol.